

Úti beszámoló

Kocsis Klára

Szegedi Deák Ferenc Gimnázium

„Tovább a szemléletváltásban a Z generáció jövőjéért”

ERASMUS+ KA1 mobilitási pályázatban szereplő

az Excel English School London által szervezett

English for teachers kurzusról

2017. július 17- július 28.

2017. július 17. és 28. között két hetet tölthettem el Londonban az Excel English Language School „English for Teachers” kurzusán.

Már a kiutazás előtt nyilvánvaló volt számomra az iskola profizmusa az ügyintézés és a kölcsönös előzetes tájékozódás kapcsán, tehát izgalommal, de biztonságérzéssel vágtam neki a „nagy kalandnak”. Speciális helyzetem (mozgásszervi problémáim) folytán mind a repülőtéren a transzfert, mind a szállást nagy körültekintéssel szervezték meg számomra, tehát fizikai értelemben sem okozott semmilyen nehézséget sem az utazás, sem a kinntartózkodás. A nyelviskola és az itthoni szervezők (Gáspár Róbert és Kis Éva kollegák mint projektkoordinátorok, valamint a Hungary-Expert tanártovábbképzési csapata) közötti együttműködés úgy érzem, empátikusan, olajozottan és professzionálisan működött, ezért minden félnek külön köszönet és elismerés jár!

A szállásom a Tufnell House felnőtt diákszállóján volt, ami rendkívül biztonságos, puritán, de modern, minden tekintetben megfelelő helyszín. Nagyon jók a közlekedési lehetőségek mind az iskola, mind a belváros felé.

Az iskola Észak-London Muswell Hill negyedében található, zöldövezetben. Eredetileg is nyelviskolának épült, s a kertje olyan, mint egy igazi kis oázis, mini lugasokkal és halastóval. Az egyik tanárunk szavaival élve az ember úgy érezheti, mintha vidéken lenne, de London forgatagában.

Az első napon megismerkedtünk a csoporttársakkal, tanárokkal és az iskolában folyó munkával.

A mi csoportunkban öten voltunk (két bolgár kolleganő és hárman magyarok), közel azonos korúak és nyelvtudásúak, így a szintfelmérés után B1-B2 szintű oktatás folyt, ami a verbális kommunikációs kompetenciáimat igencsak próbára tette.

Három tanár tartott nekünk órákat, valamint kísért a londoni kirándulásainkra: Carla, Tricia és Kerry; közülük Carla tartotta az órák túlnyomó részét. Mindannyian nagyon felkészült, emberileg is kiváló tanárok és igazi egyéniségek. Carlával külön is nagyon jó viszonyba kerültünk, expresszív és imaginatív órái rendkívül hatásosak és élvezetesek voltak; mi magyarok tartjuk vele a kapcsolatot most és a későbbiekben is: megvannak a terveink a londoni és a budapesti találkozásra is, amik iránt nagyon nyitott.

Az iskola családias, baráti légkörű intézmény. Szellemisségéhez és filozófiájához hozzátartozik, hogy csak oldott hangulatban, örömmel lehet tanulni. Talán ezért is – meg elsősorban az itt folyó magas színvonalú oktatás miatt – látogatják szerte a világból; ottlétünk alatt voltak diákcsoportok Argentínából, Japánból, Svájcban s a világ minden tájáról, s ez folyamatosan érvényes. Arra is megvannak a módszereik, hogy az éppen egy vagy két hétig azonos időben ott tartózkodókat közösségként kezeljék: az iskola emblémájával és a saját nevünkkel díszített bögrék (amiket a tanulói szobában használtunk a teázáshoz és kávézáshoz), a tanúsítványok átadására szolgáló „Leaving Ceremony”-k a kertben

péntekenként délben (ekkor mindenki ünnepélyes keretek között veheti át az igazolását, s a jelenlévők – koruktól függetlenül – nagy tapsal kísérik minden egyes, kurzusát éppen befejező tanulót). Mindez nagyon felszabadító hatású, igazán felemelő az adott pillanatban, s talán így visszagondolva még inkább.

Az órarendünk nem volt a legideálisabb, mert a 3-szor 90 perces órák egyik nap délelőtt, másik nap délután voltak (ún. „zig-zag timetable”, a nyári „csúcsidőszakban”), s a délutáni órák után már nem nagyon tudtunk városi programot tervezni.

A tanórák nagyon pontosan megtervezetten, de ugyanakkor rugalmasan, a csoportprofilra alkalmazva zajlottak, és változatosak voltak: nyelvtani gyakorlatok, magnószövegek, társalgások, videók, oktatási-nevelési kérdésekről szóló cikkek alapján szakmai beszélgetések, s rengeteg jobbnál jobb nyelvi játék váltogatta egymást. A bolgár kollegákkal kezdettől nagyon jól tudtunk együtt dolgozni: hol külön-külön, hol – nemzetiségi szempontból – vegyesen alkottunk két csoportot, s legtöbbször ez adta az órai munkák keretét. Ezek az órák mindig nagyon oldott hangulatban, szinte az időt nem is érzélve röpültek el, persze a végén – s különösen a pénteken – éreztük a fáradságot is.

A tanítás után, valamint a hétvégéken sok és változatos társasági programot is kínáltak. Az első nap délutánján az új hallgatóknak közösen szerveztek egy belvárosi sétát, amikor a közlekedés lehetőségeiről is tájékozódhattunk. Majd Triciával látogattunk múzeumokat, mint például a Victoria és Albert Múzeumot, amelyben az iparművészettől a textilművészetten át a történeti tárgyú tárlatokig mindenki megtalálhatta az érdeklődésének megfelelő kiállítást.

Hétvégén mi nem vettünk részt a vidéki kirándulásokon, mivel inkább London nevezetességeivel, kulturális életével szerettünk volna megismerkedni, mert korábban még egyikünk sem járt a városban.

A kurzus alatt nagyon jól összekovácsolódtunk mind a csoporttársakkal, mind a tanárainkkal, és a második hét péntekjén némileg kapkodva cseréltük a címeket, hiszen annyira hirtelen jött el a mi „Leaving Ceremony”-nk, hogy meghatódottságunk mellett döbbenettel is álltunk ott, sokáig fényképezkedve, mint akik nem akarnak távozni, mert hihetetlen, hogy vége, ennyi volt, lezárult.

Azóta is ezt az űrt érzem, de segít a feldolgozásban, hogy a kapcsolatok megmaradtak mind az iskolával, mind a magyar és bolgár csoporttársakkal. A bolgárok iskolájában éppen a közeljövőben vezetik be a kéttannyelvű oktatást, ezért meghívtam őket, hogy egyszer jöjjenek el és nézzék meg, nálunk hogyan működik ez. Október végén pedig visszalátogatok egy magánutazás keretében Londonba, a Royal Ballet egy előadására, és nagyon nagy örömet jelentett számomra Carla, a tanárunk invitálása a személyes találkozásra.

Összegezve a tapasztaltakat és az élményeket, meggyőződésem, hogy a számomra legoptimálisabb helyre kerültem. A kurzus igazi hozadékát én az emberi kapcsolatokban látom, amelyeknek közvetítő eszköze egyértelműen a nyelv volt, amelyet anyanyelvi környezetben hallgatni, használni - a nagy kihívás mellett – önmagában is gyönyörűség volt. Saját angol nyelvi tanulmányaim folytatásához pedig erős impulzusokat kaptam, amelyek kijelölik az utamat. Itthon mindenképpen - már szeptembertől- szeretném intenzív nyelvkurzuson folytatni és fejleszteni főleg a verbális készségeimet, mert ebben óriási a lemaradásom, hiszen én az angol nyelvet rendszeres iskolai oktatásban soha nem tanultam, kizárólag magánúton, azt is rövid ideig, és sok-sok évvel ezelőtt...

Szeged, 2017. augusztus 03.

Kocsis Klára

